

ВРАБЧО

Чикъ чирикъ,
чикъ чирикъ!
Азъ съмъ Вrabчo младъ войникъ.
Скроменъ съмъ, ала ще кажа,
азъ съмъ вѣрнатата ви стража.
Другитѣ по-вѣрни бѣха,
но на есень отлетѣха.
Само азъ останахъ тукъ
и на зимата на пукъ
и на Вълча и Лисана,
катъ войникъ на постъ останахъ.

Разъ, два, три,
Разъ, два, три!
Марширувамъ отъ зори.
Но... навънъ се покажете
и ржчички протегнете,
малко житце и трошици
чака гладната душица.

Чикъ, чирикъ,
чикъ, чирикъ!
Отъ зори, до зори,
мога смѣло да ви кажа,
азъ съмъ вѣрната ви стража!

Иванъ Василевъ

МОМЧЕТО СЪ ЖЕЛѢЗНОТО РАЛО

(Народна приказка)

Едно време живѣло едно момче сираче. То нѣмало баща. Имало само майка, която едвамъ изкарвала прехраната за себе си и момчето си. Всѣки день презъ лѣтото майката отивала въ планината да бере боровинки и, като напълнѣла кошницата, слизала въ града да ги продава.

Когато се родило това сиромашко момче, кръстницата му го дарила едно теле. Минали седемъ години, телето порастло, станало крава, но тя си нѣмала теленца, излѣзла ялова.

Една вечеръ, когато момчето влѣзло въ кѣщи, заварило майка си, че плаче.

— Ехъ, синко, какъ да не плача. Ето вече е кѣсна есень, боровинки вече нѣма. Нѣма отъ кѣде да вземемъ петъ пари... А кога падне дълбокъ снѣгъ, не ми стига умътъ кѣде ще се денемъ.